

П. Г. УДХАУС
МАСКИРАНИЯТ ТРУБАДУР

Част 0 от „Клуба на Търтеите“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

Един младеж излезе от Клуба на Търтеите и се спря на стъпалата, за да си запали цигара. В това време отнякъде изскочи — вероятно от вдън земята, т.е. от тротоара, защото до този момент на улицата нямаше и следа от него — един опърпан индивид, който вдигна шапка за поздрав и се усмихна подкупващо. У младия мъж очевидно се поведе вътрешна борба, после той бръкна в джоба си, пусна монета в протегнатата длан и отмина.

Беше трогателна, мила сценка, от ония, които биват отпечатвани на цяла страница в коледните издания, но единственото чувство, което извика в гърдите на двамата Акъллии, които я наблюдаваха от прозореца на пушалнята, беше учудване.

— Е, да пукна дано — рече първият Акъллия. — Ако не го бях видял с очите си, нямаше да повярвам.

— Нито пък аз — отвърна вторият Акъллия.

— Какво да повярваш? — попита един Мозък, който беше изникнал зад тях.

Двамата Акъллии се обърнаха към него като един Акъллия и проговориха на два гласа като гръцки хор.

— Фреди Уиджън...

— ... беше навън преди минута...

— ... и един тип дойде и го поздрави...

— ... и си изкрънка монета.

— А Фреди, макар че беше на стъпалата...

— ... и можеше с един скок назад да се озове на безопасно място...

— ... остана там и се остави да бъде изръсен.

Мозъка цъкна с език.

— Как изглеждаше оня тип? Един дребен мазник?

— Абсолютен подмазвач.

— Така си и мислех — рече Мозъка. — Знам го тоя. Казва се Уотърбъри, пианист по професия. Нещо като на пенсия при Фреди. Фреди винаги му пуска по нещо — я петарка, я две.

Недоумението на двамата Акъллии се засили.

— Но Фреди няма пукната пара — каза по-старият Акъллия.

— Вярно — съгласи се Мозъка. — Тия петарки хич не са му за даване, но благородството задължава, така го казва. Смята, че тоя мазник имал права над него. Спасил му живота!

— Мазникът спасил живота на Фреди?

— Не, Фреди спасил живота на мазника.

— Тогава Фреди трябва да крънка мазника.

— Това не влиза в кодекса на Уиджънови — Мозъка въздъхна. — Горкия стар Фреди — срамота е някой да дои непрекъснато и бездруго оскъдните му средства, и то след всичко, което преживя.

— Какво е преживял? — запита по-младият Акъллия.

— Няма да сгрешите — отвърна Мозъка мрачно, — ако речете, че е минал през ада.

По времето, когато започна тази история (каза Мозъка), Фреди нещо не беше на кеф. Той обичаше Далия Прендърби с всяка своя фибра, а тя му тегли шута. Така че, както можете да предположите, не му беше до светски веселби. Ето защо, когато получил от чичо си, стария Блистър, бележка, че го кани на обяд в „Риц“, първият му импулс бил да откаже.

Но тъй като лорд Блистър е източникът на тримесечните му дажби, естествено, немало как. Любезните покани на стария обесник са си чисти фелдфебелски заповеди. Ето защо Фреди се появил в ресторанта и седнал във фойето с глава, натejala от тежки, тежки мисли за Далия Прендърби, а след малко влязъл и неговият домакин.

— А, Фредерик — казал той, след като поверил цилиндъра и чадъра си в ръцете на едно момче от персонала. — Радвам се, че можа да дойдеш. Искам сериозно да си поговорим. Доста често си мислех за теб напоследък.

— Така ли, чичо? — Фреди се почувствал поласкан.

— Да — кимнал старият Блистър. — Чудех се що за шантаво леке си за честта на семейството и какво да направя, за да не бъдеш повече такова магаре и лентяй. И мисля, че намерих разрешението. Струва ми се, че положението много ще се подобри, ако вземеш да се ожениш. Не пуфти така. Защо, по дяволите, пуфтиш?

— Въздишам, чичо.

— Е, добре, недей да въздишаш. Мили Боже! Уплаших се да нямаш астма. Та така — продължил лорд Блистър, — струва ми се, че ако си женен, ще се укротиш и картината ще се проясни. Познавал съм и по-големи... е, всъщност едва ли... познавал съм и други такива тъпанари като тебе, които след брака са се подобрявали неузнаваемо. Та затова исках да си поговорим. Сигурно си се запитал защо те черпя

с обяд на такова скъпо място. След малко към нас ще се присъедини моята стара приятелка лейди Пинфолд с дъщеря си Дора. Реших, че тя е момичето, за което ще се ожениш. Прекрасно семейство, много собствени пари, мозък и за двама — което е точно колкото трябва. Така че гледай да се покажеш добре, ако това изобщо е възможно, в очите на Дора Пинфолд.

Една изнурена, печална усмивка пробягала по устните на Фреди.
— Всичко това... — започнал той.

— И нека да те предупредя. Тя не е като твоите модерни момичета, дето претупват нещата, затова внимавай как говориш с нея, не се намираш в пушалнята на Клуба на Търтеите. Само добре подбрани истории и никакви римувани тъпотии.

— Всичко това... — опитал пак Фреди.

— И не пий нищо по време на обяда. Тя много държи на това. И като стана дума, когато дойде келнерът с менюто, не се забравяй. Поглеждай и към цените в дясната колонка.

— Всичко това — най-накрая Фреди успял да си каже думата — е много мило от твоя страна, чичо, и аз го оценявам. Намеренията ти са добри. Но аз не мога да се ожения за това момиче.

Старият Блистър поклатил умно глава.

— Знам какво имаш предвид. Смяташ, че ще погодиш гаден номер на едно свястно момиче. Вярно. Тука има истина. Но все някой на тоя свят трябва да страда. Не можеш да направиш омлет, без да строшиш яйцата. Така че — зарежи етиката. Давай смело, очаровай я или ще взема да... Шт. Ето ги, идват.

Той станал и се затърлил напред да поздрави една набита възрастна дама, която се опитвала да влезе през вратата, Фреди го последвал, но внезапно се спрял в крачка и почти се прекатурил. Погледът му се заковал в момичето, което се носело зад нея. В момент на просветление той видял в спомените си Даля Прендърби и всички други гъски, които са го чупили. Сега вече разбирал, че това са били само хлапашки увлечения. Ето тук била девойката, родена за него. Нямало друга като нея. Фреди, както знаете, винаги се влюбва от пръв поглед. Така направил и в тоя случай, при това до уши.

Краката му едва го държали, докато вървели към масата, и си отдъхнал чак когато успял да се отпусне на стола.

Момичето, изглежда, го харесало. Всички момичета го харесват в началото. Ама като им се сервира изтощителното изпитание да им лази по нервите две-три седмици, вдигат ръце. Над рибата и картофките Фреди и тази Дора Пинфолд си паснали здравата. Вярно, в повечето случаи тя му разказвала за мечтите и идеалите си, а той отвърщал „Оо, аа“ или „О, абсолютно“, но това не променяло факта, че нещата вървят добре.

До такава степен, че когато били на сиренето, Фреди, макар и още да не стискал ръката ѝ, вече бил наведен над нея под ъгъл от 45 градуса и я питал защо да не гаврътнат на една глътка кафето и да отидат да гледат някой филм. А тя отвърнала, че би било чудесно, но трябва да бъде в Нотинг Хил в три и петнадесет.

— Там помагам за една Мисия — рекла му.

— Света Дево! — възкликнал Фреди. — Какао и добри дела, така ли?

— Да. Този следобед даваме представление за майките.

Фреди едва не се задавил с камамбера си. Дошла му страхотна идея.

Ако това момиче, помислил си той, го вижда само на вечери и танци, искам да кажа, в обичайните обстоятелства, всичко, което ще научи за него, е, че има добър апетит и два леви крака. Докато, ако започне да посещава Нотинг Хил с нея, ще може да блесне с цялата си същност. Ще бъде изискан, любезен, истински кавалер и ще я засипе с ония малки жестове на внимание, които карат момичетата да ахнат и да си кажат: „Гледай ти!“

— Слушай — предложил той, — не мога ли и аз да дойда с тебе?

— О, ще ти бъде скучно.

— Ни най-малко. Ще обикалям наоколо, ще настанявам маминките на местата им и така нататък. Бива ме в това. Бил съм шафер на един куп сватби.

Момичето размислило.

— Ще ти кажа какво можеш да направиш, ако наистина искаш да помогнеш — казала тя накрая. — Не ни достигат изпълненията. Можеш ли да пееш?

— Ами да!

— Тогава ще пееш ли?

— Разбира се.

— Това ще бъде страшно мило от твоя страна. Ще си избереш някоя стара песен.

— Ще изпълня — и Фреди насочил към нея такъв поглед, че я накарал, макар и да не е съвсем сигурен, да се изчерви от свян, — ще изпълня една песен, която се казва „Когато сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“.

Тъй че веднага щом обядът свършил, те скочили, а старият Блистър се ухилил до уши на Фреди и едва не го потупал по гърба — нищо чудно, нали се представил добре. А когато часовникът ударил три и половина, Фреди вече бил на сцената с пастора и националния флаг зад гърба си, с Дора на пианото и около триста майки от Нотинг Хил, които се забавлявали като на шоуто на Кросби.

Бил истинска сензация. Ония ми ти майки, така ми каза, направо го изяли с очи. Изпял две песни, а те поискали трета. Изпял трета, те го изкарали на бис. Повторил я, а те започнали да свирят с пръсти, докато излезе и се поклонил. А когато се поклонил, настояли за реч. Точно тук, както сам си признава, Фреди се оставил да му се замае главата. Позволил си да бъде повлечен от опиянението на момента и отишъл твърде далече.

Накратко, с няколко сърдечни думи той поканил всички присъстващи да бъдат гости на джамборето, което ще се проведе в салона на Мисията същия ден следващата седмица.

— Майки — викнал Фреди, — аз черпя. Ще ви чакам всичките, до последната майка. И ако някоя майка тук си има майка, надявам се да я доведе. Няма да се скъпя. Кифли и какао ще текат като реки. Благодаря на всички.

И едва когато се прибрал у дома, все още примигващ на парцали от пламъка, който срещнал в очите на Дора, и все още с бучащи уши от възторжените възгласи, с които се посрещнали думите му, та едва когато стъпил на свой терен, си спомнил, че всичко, с което разполага, са една лира, три шилинга и четири пенса.

Ами не можеш да гощаваш по царски стотици майки с една лира, три шилинга и четири пенса, тъй че очевидно му се налагало да изврънка от някого значителна сума. И единственият човек, който имал въпросната сума — около двадесет лири, бил старият Блистър.

Нямало да бъде лесно, съзнавал го ясно. Третият граф Блистър е човек, който, макар и щедро надарен от Бога с благинки, не обича да

си развързва кесията. В чековата му книжка са се заселили молци от години и са отгледали многобройна челяд. Както и да е — един от основните факти в живота е, че не можеш да се туткаш и да избираш, когато ти трябва двадесет лири — трябва да идеш при оня, който ги има. Така че Фреди отишъл да подкове старчето.

В къщата му царяло затишие. Някакви допълнителни избори се провеждали в Ботълтън, Ийст Енд, и лорд Блистър бил отишъл да председателства събранието в полза на консерваторите. Ето защо Фреди трябвало да чака. Най-накрая графът се върнал — малко пресипнал от разговора си с пролетариата, но в превъзходно настроение. Бил особено доволен от представянето на Фреди по време на обяда.

— Изненада ме, момчето ми — рекъл му. — Ако продължиш, както си започнал, и внимаваш, като й искаш ръката, да бъде на вечерна светлина, за да не те види добре, тогава наистина започвам да си мисля, че ще спечелиш това момиче.

— Значи искаш да я спечеля, така ли, чичо?

— Наистина искам.

— Тогава ще ми дадеш ли двадесет лири?

Светлината угаснала от лицето на лорд Блистър.

— Двадесет лири? За какво са ти двадесет лири?

— Въпрос на живот и смърт — казал Фреди и с няколко думи обяснил, че е обещал да нагости майките на Нотинг Хил с кифли и какао след една седмица и че ако се отметне и не намери начин, момичето никога няма да му прости. И с право.

Лорд Блистър слушал, а лицето му ставало все по-мрачно. Този брак му бил легнал на сърцето, но от разноските му настръхвала косата. Мисълта да се раздели с двадесет лири му действала по-болезнено от касапски нож в гърба.

— Няма да струва двадесет лири.

— Ще струва.

— Можеш да минеш и с много по-малко.

— Не виждам как. Сигурно присъстваха поне двеста майки. Те ще доведат приятелки и роднини. Прибави и навлеците и не мога да ги смъкна под четиристотин. По шилинг на глава.

Лорд Блистър изпуктял.

— Абсурд! — викнал той. — По шилинг на глава, как не! Какаото не е скъпо.

— А кифлите. Забравяш кифлите.

— И кифлите не са скъпи.

— Ами какво ще кажеш за твърдо сварени яйца? Помисли ли, чичо, че може да има и твърдо сварени яйца?

— Твърдо сварени яйца? За Бога, момче, как я мислиш тая? Това да не ти е вавилонска оргия? И дума да не става за твърдо сварени яйца.

— Е, добре. Тогава да се върнем на кифлите. Ако сметнем по дванадесет на глава...

— Не ставай тъп. Я го виж, дванадесет! Предстои ти да гощаваш обикновени, богобоязливи майки, а не свински тении. Ще ти дам десет лири. Напълно достатъчно.

И нищо повече не могло да го разколебае. Така че Фреди го освободил от присъствието си с две петарки в джоба, но инстинктът му подсказвал, че те няма да стигнат. Петнадесет лири според него бил абсолютният минимум. Той се запътил към клуба угрижен, а мислите му се стрелкали насам-натам с надеждата да скалъпят някакъв план за набъбване на малкия му капитал. И все още размишлявал по проблема, който във всеки момент ставал все по-безнадеждно неразрешим, когато влязъл в пушалнята и заварил там група приятели, наобиколили някакъв хлапак в къси панталонки. Те не само го били наобиколили, но и явно му се умилквали.

Това го изненадало. Нали знаете, че човек трябва наистина да е много специален, за да му се мазни някой в Клуба на Търтеите, а нищо във външния вид на хлапето не подсказвало това. Единственото му специално нещо били ушите.

— Каква е хавата? — попитал той Потър-Пърбрайт Котешката мръвка, който обикалял около останалите.

— Това е братовчедът на Барми Фипс, Егбърт от Хароу — рекъл Котешката мръвка. — Страхотен тип. Виждаш ли прашката, която показва на момчетата. Слага в нея бразилски орех, цели се по разни неща и винаги улучва. Самороден талант, ама да речеш, не го е направил хвалипръцко. Не, успехът не го е покварил. Все още се държи обикновено и прямо. Искаш ли да си вземеш автограф?

Фреди не можел да повярва на ушите си. Самият вид на бразилския орех, поради неправилната му и ъгловата форма, го прави неудобен за изстрелване. Такова нещо, помислил си той, едва ли би могло да се повярва дори за някой, който получава образованието си в Итън, но Котешката Мръвка специално казал, че младежът е от Хароу, а умът му отказвал да приеме възможността един хароувец да е способен на подобен подвиг.

— Тъпотии — рекъл Фреди.

— Не са тъпотии — засегнал се Потър-Пърбрайт Котешката мръвка. — Той току-що уцели ей така от воле едно момче за поръчки.

— Чист късмет.

— Е, на бас, че ще го направи отново?

Фреди се разтреперил от вълнение. Ето го начина.

— Петарка! — викнал той.

Разбира се, Котешката мръвка нямал петарка, но бързо заформил синдикат да покрият парите на Фреди. Залозите били депозирани при бармана, а бразилският орех — осигурен на младежа Егбърт за сметка на клуба. И когато той наместил ореха в ластика, Потър-Пърбрайт Котешката мръвка рекъл: „Гледай!“

— Гледай! — рекъл Потър-Пърбрайт Котешката мръвка. — Онова такси с шишкавия дядка тъкмо спира. Съгласен ли си шишкавият дядка да е мишената? Ще се обзаложиш ли, че Егбърт няма да му катурне цилиндъра, докато плаща за таксито?

— Разбира се.

Таксито спряло. Дядката слязъл, а цилиндърът му блестял на слънцето. Хлапакът Егбърт с невероятно безгрижие го взел на мушка. Бразилският орех изсвистял във въздуха. И в следващия момент Фреди залитнал назад с ръка на очите — същи разорен клетник. Защото цилиндърът, ударен точно по връшката, подскочил нагоре, докато джобът на Фреди олекнал с пет лири.

А най-лошото тепърва го чакало. Около минута по-късно го известили, че лорд Блистър иска да го види. Фреди отишъл в малката пушалня и заварил чичо си до камината. Той се пулел озадачено в един сплескан цилиндър, който държал в ръка.

— Много странна работа. Тъкмо слизах от таксито си, когато нещо бръмна изневиделица и ми прекатури цилиндъра. Трябва да е

бил някой малък метеор. Ще пиша на „Таймс“ за това. Но сега да оставим този въпрос. Дойдох да взема от теб петдесет шилинга.

Фреди вече залитнал веднъж, когато установил кой е бил жертвата на Егбъртовата необикновена дарба. Думите на лорд Блистър го накарали да залитне втори път. Това, че чичо му го врънка за пари, вместо той да врънка чичо си, го накарало да настръхне като простуден глиган.

— Петдесет шилинга? — изцвилил той.

— Две лири и десет шилинга — казал Блистър, за да е ясно и за по-тъпите. — След като си тръгна, аз не бях доволен от твоите изчисления и се консултирах с готвачката си, много способна жена, за това каква е пазарната цена на кифличките и какаото и думите ѝ ме увериха, че спокойно ще се справиш със седем лири и десет шилинга. Затова побързах да те намеря и да си възстановя петдесетте шилинга, които ти надплатих. Имам да ти върна ресто.

Пет минути по-късно Фреди седял на едно бюро с молив и хартия и се опитвал да разбере как стоят нещата. От първоначалния му капитал оставали две лири и десет шилинга. Според чичо му, който черпел вода право от устата на готвачката, кифлички и какао за четиристотин души могат да бъдат осигурени за малко над четири пенса на глава. Струвало му се невероятно, но знаел, че на готвачката на чичо му, една много здравомислеща жена на име Бесимър, може да се разчита безусловно по такива въпроси. Обяснението явно било, че за подобно количество се прави значителна отстъпка. Когато купуваш кифличките си на тон, ти излизат по-евтино.

Значи така. Дефицитът се оказал пет лири. Откъде ще ги набави, Фреди не знаел. Не можел да отиде при лорд Блистър и да го моли за нови дарения, като обясни как е загубил петарката в облога с клепоухото хлапе, че няма да уцели чичовия му цилиндър с бразилски орех.

Тогава какво да прави? Положението било твърде сложно и не се учудвам, че следващите ден-два изминали в пълна безизходица.

През тези дни Фреди продължил да наминава към Нотинг Хил. Но макар че непрекъснато бил в компанията на онази Дора и макар че всички гледали на него като на младия Лорд Щедрост, той не можел да си подсвирква и да я кара шапка на тояга. Когато и да се появявал, всички почвали да говорят за пустата му веселба и това му смразявало

кръвта. Нотинг Хил явно се готвел да нападне здраво кифличките и какаото и кой — питал се той, — кой ще плати сметката?

Голямата ирония на съдбата, сега го виждал ясно, била, че първоначалният му капитал би му стигнал за всичко. Изобщо нямало нужда да се хвърля така с главата надолу в опита си да надхитри хлапето. Като си помислил, че ако не бил оплел конците, сега щял да се размотава из Нотинг Хил с вирнат нос, изпъчени гърди и леко сърце, му идело да зареве на глас. Точно така ми го каза: „Да зарева на глас.“

И тогава един следобед, след като разгледал всички възможни начини, без да му хрумне идея, изведнъж попаднал на нещо, което можело да му напълни джоба. Другите пътища го отвели до задънена улица, но този наистина изглеждал обещаващо.

А именно, разбрал, че същата тази вечер в Двореца на изкуствата в Ийст Ботълтън се провежда месечната Вечер на аматьора и наградата за първо място — на него му призляло, като го прочел — била една хубава петарка.

В деня, когато направил това откритие, нещата изглеждали от лошо по-лошо. Всъщност в отчаянието си Фреди стигнал до заключението, че единственият начин да изпълни с чест поетото задължение е да иде при чичо си, да признае всичко и да се опита да измъкне още нещо.

Като разбере истината за опропастената си шапка, старецът несъмнено ще пожелае да го разкъса на парчета, но, от друга страна, той така се бил заинатил за този брак, че твърде възможно било да се ограничи само с остри думи и в края на красноречивата тирада да се изръси с колкото трябва.

Както и да е, това бил единственият шанс на Фреди. Той се обадил в дома на Блистър и бил осведомен, че шефът пак е в Ийст Ботълтън на едно от ония политически събрания. В Ийст Ботълтън, в Двореца на изкуствата, това били думите на иконома. И така, макар че сто пъти предпочитал да иде в зоопарка и да дръпне овнешкия котлет от раззинатата паст на мъжкия тигър, Фреди гаврътнал няколко за кураж, изял една скилидка чесън за уравнивяване на кръвното налягане и потеглил.

Не знам дали познавате Ийст Ботълтън освен по име. Това предградие е доста опасно, нещо като Лаймхаус^[1], само дето не бъка от мистериозни китайци. Къщите са малки и сиви, пълно е с котки и

всеки, който има парче стар вестник или обелка от портокал, ги хвърля на тротоара.

Гледката угнетила Фреди и носът му бил доста оклюмал, когато до ушите му достигнал приглушен смях и той установил, че приближава ботълтънския Дворец на изкуствата.

И тъкмо се канел да съобщи името си и да извика стария Блистър, когато видял на стената плаката, в който се обявявала Голямата вечер на аматьора и примамливата награда за участника победител.

Това променило нещата като с магическа пръчка. С две думи, означавало, че ужасяващото интервю с лорд Блистър може да се прати в глуха линия. Ето я необходимата петарка, почти кацнала в джоба му.

Тая безгрижна самоувереност от негова страна може и да ви се стори малко чудна. Но спомнете си, че само преди няколко дни Фреди възпламенил майките от Нотинг Хил с певческите си заложби. На човек, който веднъж е пожънал такъв забележителен успех, не му трепва окото, мислел си той, от предизвикателството на това, което може да му предложи квартал като Ийст Ботълтън.

Имало само една малка начална спънка. Щяло да му трябва акомпанимент, а това го затруднявало. В Нотинг Хил, ако си спомняте, онова момиче Дора му дрънкало на клавишите, но едва ли можел да я помоли да го стори и в настоящия случай, защото освен всичко друго да се опази тайната било от съществено значение. По същата причина не можел да хване и някой от Търтеите. Светът никога не трябвало да узнае, че Фредерик Уиджън събира средства с изпълнения на Вечерта на аматьора в Ийст Енд.

И той отминал, потънал в размишления. Тоя дребен досаден капан изникнал точно когато всичко изглеждало гладко и лесно.

Както и да е, късметът не му изневерил. Някъде по средата на мърлявата малка уличка видял на един прозорец картичка, на която се казвало, че в това помещение Джос. Уотърбъри дава уроци по пиано. И тъй като с право преценил, че тип, който преподава пиано, не може да не акомпанира, Фреди потропал на вратата. След като бил подложен на подробен оглед през ключалката от страна на едно мистериозно око, вратата се отворила и той се озовал очи в очи с мазника, който преди малко сте видели отвън на улицата пред Клуба на Търтеите.

Първите няколко минути от разговора минали във взаимни обяснения. Фреди дал на мазника визитката си. Мазникът отвърнал, че не би оставил Фреди да чака толкова, ако звуковите особености на неговото потропване не го навели на идеята, че пред вратата е Джинджър Мърфи, един господин, с когото той имал малки недоразумения и който изразил желание да види цвета на вътрешностите му. Фреди обяснил, че иска мазникът да му акомпанира на пиано на Вечерта на аматьора. А мазникът отговорил, че по-умен ход от това здраве му кажи, тъй като той бил специалист по акомпанимента и с него на пианото битката била наполовина спечелена.

След това последвал известен пазарлък за условията, но накрая уредили Фреди да плати на мазника пет шилинга — два и половина на място и останалото вечерта — и уговорили среща точно в осем на входа за сцената.

— Ако ме няма там — рекъл мазникът, — ще ме намериш в кръчмата „Зелената гъска“ зад ъгъла.

— Дадено — съгласил се Фреди. — Ще пея „Когато сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“.

— Е, добре — въздъхнал мазникът, който си падал малко нещо философ, — и по-лоши неща са се случвали на тоя свят.

Тогава Фреди си тръгнал, като цяло доволен от сделката. Не харесал особено тоя Джос. Уотърбъри. Това не бил пианистът на неговите мечти. Може би щял да изпита по-топли чувства към него, ако оня се къпел по-често и миришел по-малко на джин без тоник. И все пак несъмнено бил най-доброто, което може да се намери за тая цена и на тая улица. Фреди не бил готов да даде повече от пет шилинга, а това изключвало ония, които свирят в Куинс Хол.

След като уредил предварителните въпроси, Фреди се замислил и за грима и външния си вид. Другите участници, помислил си той, ще се представят пред публиката с открити лица, но техните обстоятелства са различни. В неговия случай се изисквала предпазливост. По всичко личало, че лорд Блистър ще изтрие поне чифт обувки из Ийст Ботълтън и би било истинска катастрофа, ако случайно го види в действие. И така, макар че чичо му едва ли щял да посети Вечерта на аматьора в Двореца на изкуствата, Фреди решил за по-сигурно да облече някакъв маскировъчен костюм.

След като помислил, взел решение да скрие лицето си зад парче кадифе и да се обяви като Маскирания трубадур.

Прекарал следобеда в жабуркане с тоник за гърло и разпявка с „ми-ма-ми-мо-му“ за отпускане на ларинкса, после хапнал леко в клуба стриди и халба тъмно пиво, след което точно в осем пристигнал на входа за сцената.

Джос Уотърбъри бил там и без всякакво съмнение имал вид на човек, който в продължение на няколко часа се е плацикал във вана с джин без тоник. След като два шилинга и половина разменили собственика си, двамата влезли заедно зад кулисите да си изчакат реда.

Минал около четвърт час, преди да ги извикат, и през този четвърт час, както ми каза Фреди, гърдите му се изпълнили с въодушевление. Като слушал как пеели местните таланти, му се виждало направо абсурдно, че може да има някакво съмнение в шанса му да пипне наградата. Не знаел как ще се реши този въпрос — вероятно по ръкопляскането на публиката, но каквато и да била системата за оценяване, тя неизбежно ще го изкара начело в редицата.

Ония песнопойци от Ботълтън били симпатяги — те не жалели усилия и правели каквото могат — но не притежавали нито троха от това, което се нарича класа. Петима се изредили преди Фреди и нито един от тях не би могъл да задържи вниманието на майките от Нотинг Хил дори за минута, да не говорим да ги очарова така, както той вече го бил сторил веднъж. Тия неща са въпрос на обаяние и техника. Човек или има обаяние и техника, или няма. Онези нямали. Фреди имал. Положението му било на нещо като расов жребец сред кранти.

И така, както ви казах, стоял там четвърт час, тананикал си „ми-ма-ми-мо-му“ и все повече и повече се разпалвал и самонавивал. Накрая, след като някакъв тип с вид на водопроводчик свършил „Кажете на мама новината“ и получил откъслечни аплодисменти, Фреди усетил, че конференсието го ръга с палец в ребрата, и разбрал, че моментът е настъпил.

Както ми каза, изобщо не бил нервен. От песните, които вече чул на тая Вечер на аматьора, предполагал, че в първите една-две минути ще му се наложи да прикове погледите и да установи контрол над една доста трудна публика. Но залата била благоразположена и той тръгнал към сцената, слагайки маската си, с твърда и уверена стъпка.

Първият гаф станал, когато конференсието се обърнал към него, за да го попита за името му. Бил някакъв як дебелак с торбички под очите и лице с цвят на домати и когато видял Фреди, отскочил назад като уплашен кон. Направил една-две крачки, като същевременно протягал ръце напред, като да се защити от нещо.

— Всичко е наред — рекъл Фреди.

Човекът се покопитил. Той преглътнал веднъж-дваж, докато се поуспокои.

— Кое е наред? — попитал.

— Всичко е наред — повторил Фреди. — Просто ме обяви като Маскирания трубадур.

— Уф! Изкара ми ангелите. Кой маскиран?

— Трубадур — казал Фреди и повторил сричка по сричка.

После отишъл до пианото, където Джос Уотърбъри вече се бил разположил и свирел акорди.

— Готов ли си? — попитал той.

Джос Уотърбъри вдигнал поглед и по лицето му бавно се разлял ужас. Затворил очи и размърдал устни. Фреди си рекъл, че се моли.

— Стегни се — ръгнал го той. — Започваме.

Джос Уотърбъри отворил очи.

— Господи помилуй! Ти ли си това?

— Разбира се, че съм аз.

— Какво си си направил на лицето?

Това бил въпрос, който публиката също, изглежда, искала да бъде осветлен. Заинтригувани гласове се чули откъм салона.

— К'во е туй, Бил?

— Туй е Маскираният трубадур — отвърнал конференсието.

— К'во е трубадур?

— Ей това — и червендалестият си измил ръцете от цялата досадна история. — Не е моя вината, момчета — извил умолителен глас. — Той сам го каза.

Тук отново се обадил Джос Уотърбъри. През последните няколко минути той кротувал и си мрънкар нещо под носа.

— Не е честно — рекъл той. — Не е право. Не е хубаво да си вървиш с някого и после изведнъж, като се обърнеш — хоп...

— Затваряй си устата! — изсъскал Фреди.

Всичко това, усещал той, може да му се отрази гибелно. Не трябва да се създава у публиката погрешно настроение. Сърдечността на зрителите вече започвала да отслабва. Чувствал определено спадане на духа „един за всички, всички за един“. Едно-две деца плачели.

— Дамиии-гусуда — измучал червендалестият, — стига с тоя шум, ако обичате. Моля за любезното ви внимание към този... ъъ... търбадур.

— Може и да е такъв — обадил се Джос Уотърбъри, като станал от пианото. — Може и да е търбадур, може и да не е, но аз призовавам почитаемата публика — справедливо ли е туй, етично ли е така да му се изпречат на човек, който е на няколко...

— Хайде де — викала публиката. — Стига толкоз.

Един глас от залата настоял Джос Уотърбъри да си натика главата в кофата.

— Добре де — измънкал Джос Уотърбъри, който явно не бил на кеф. — Добре. Но аз още не съм свършил, не и аз.

И той отново седнал на пианото, а Фреди започнал да пее „Щом сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“.

В момента, в който отворил уста, Фреди знаел, че гласът му никога не е бил в по-добро състояние. Дали от стридите, дали от тъмното пиво или тоника за гърло, не знаел, но нотите излизали от гърлото му като захарен сироп. Направо му доставяло удоволствие да се слуша.

И все пак нещо не било наред. Забелязал го още от самото начало. По някаква причина не се получавало. И тогава внезапно разбрал. За да предизвика една песен фурор, не е необходимо само певецът да е във върхова форма. Акомпаниментът също трябва да даде своя дял. И първото нещо, което въпросният певец очаква от акомпанимента, е да се свири песента, която той пее.

А точно това не правел Джос Уотърбъри, ето защо се получавал оня ефект на развалена грамофонна плоча. Какво свири мазникът той не можел точно да определи, но това определено не били трелите на „Щом сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“.

Очевидно тук се налагало да поговорят. Трябвало непременно да проведат една от ония конференции при закрити врати. Фреди изпълнил няколко странични подскока към пианото, с което дал основание на публиката да си помисли, че ще танцува.

— *Има сребърно лице луната...* Какво, по дяволите, свириш? —
пеел Фреди.

— Тъ? — отвърнал Джос Уотърбъри.

— *Но лицето ѝ тъмнее...* Свириш грешна песен.

— Ти какво пееш?

— *Срещне ли любовната позлата...* Аз пея „Щом сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“, магаре с магаре.

— Уха! — възкликнал Джос. Уотърбъри. — Аз пък мислех, че ми каза „Цилиндър, фрак и бяла връзка“. Добре, друже, ето, започвам.

И той се прехвърлил чевръсто в правилната гама, така че Фреди успял да изпее „*на очите ти, що нежно греят*“ без онова скърцащо чувство, което понякога имал, когато сменя скоростите на двуместния си автомобил. Но белята вече била станала. Въздействието му над публиката чувствително спаднало. По-добрите души от първите редове все още храбро се въздържали, но назад се чувствало известно оживление. Не се усещало явно пренебрежение, но чувал ударите на крилата му.

За да го предотврати, Фреди извисил глас с нов прилив на енергия. И обаянието, и техниката му били толкова силни, че почти успял. Мърморенето заглъхнало. Едно от плачещите деца млъкнало. И макар че другото повръщало, това явно било от нещо, което е яло. И той продължил вдъхновено:

*О, луната е искряща,
но светликът ѝ се скрива,
срещне ли на твоя поглед
светлината тъй красива.*

Точно на това място при изпълнението си в Нотинг Хил, на това нежно, леко, милващо, сладко тремоло върху „красива“ майките не се въздържали и започнали да викат, тропат и свирят с пръсти от възторг. И нямало никакво съмнение, каза ми Фреди, че малко оставало и публиката в Ботълтън да изрази по същия начин чувствата си, ако отново не се намесил Джос Уотърбъри, който от последния разговор нямал грешка, но в този момент съзрял свой познат в първите редове.

Ставало дума за едър, червенокос мъж с пуловер и рипсен панталон, който изглеждал, като че ли по някакъв начин е свързан с производството на желирани змиорки. Казвал се Мърфи и точно за него ставало дума при първата им среща, когато Джос Уотърбъри му разказал как оня иска да види цвета на вътрешностите му.

Това, което привлякло вниманието на Джос Уотърбъри към въпросното желирано влечуго, било обстоятелството, че последният в този момент замахвал да хвърли яйце по него. Не улучил, но с това накарал пианиста да прекъсне свиренето, да стане и да се насочи към ръба на сцената. В очите му светела хладна неприязън. От ясно поясно било, че тези двама мъже не са братя по дух. Пианистът се навел и попитал:

— Ти ли метна туй яйце?

На което червенокосият отвърнал:

— Рр!

— Ти го метна, така ли? Е, колко ти струват саламът и пюрето?

Фреди ми рече, че направо не разбирал тия типове от Ийст Енд. Психологията им била затворена книга за него. Вярно, Джос Уотърбъри изрекъл горното с неприятен, подигравателен тон, но дори и така да е, в думите му нямало нищо, което да разпали страстите и да накара едно човешко същество да забрави всевишния и да се обърне на прасе. Аз лично съм склонен да вярвам, че в тия думи е имало някакъв скрит смисъл, който е наранил гордостта на желираното влечуго. Когато Джос Уотърбъри е произнесъл „Колко ти струват саламът и пюрето?“, за него фразата не е означавала това, което означава за теб или мен, а нещо повече. Както и да е, тя накарала червенокосия тип да скочи на крака и да се разреве като горила.

Сега положението било следното: червенокосият тип крещял гръмовно на Джос Уотърбъри да почака само да го пипне навън, Джос Уотърбъри ревял в ответ, че можел да схруска червенокосия като бисквитка с кафето. Още три деца се разциврили, а онова, което било спряло, почнало наново. Четиридесет или може да са били петдесет гласа скандирали: „Ау!“ Конферансието мучало: „Тихо, моля, тихо!“ Още едно хлапе взело да повръща. А Фреди пеел втория куплет на „Щом сребърна луната срещне на твоя взор любовната заря“.

Мисля си, че дори и в Куийнс Хол такова положение не може да се задържи дълго. В Двореца на изкуствата в Ботълтън паузата преди

истинското начало на Армагедон^[2] била само въпрос на секунди. Ийст Ботълтън е тъпкан от край до край с количкари, продаващи домати, картофи, брюкселско зеле и плодове и само една особено небрежна публика би пропуснала преди посещението на такова представление да си натъпче джобовете до пръсване.

И така, зеленчуци от най-разнообразен характер изпълнили въздуха, а Фреди, преценявайки номера си като пълен провал, потърсил убежище зад пианото. Но въпросният ход, макар и умен, му донесъл само временен отдых. Без съмнение тази публика и преди се е разправяла с певци, които са се криели зад пианото. Отнело им около две минути да преценят ъгъла и някаква изсушена риба долетяла от салона и го цапардосала по окото. Подобен епизод, ако си спомняте, се случил с крал Харолд в битката при Хейстингс^[3].

А след четиридесет секунди Фреди вече бил зад кулисите, като бършел един размазан домати от сакото си.

В подобни обстоятелства човек би си рекъл, че в душата на Фреди бушувала буря от смесени чувства. Но не, случаят не бил точно такъв. Само едно чувство го стискало за гърлото. Никога не бил целенасочен в живота си. Искал само да се докопа до Джос Уотърбъри, да му откъсне кухнята кратуна и да му я натъпче в гърлото. Вярно, че червенокосият тип започнал бъркотията, като хвърлил онова яйце, но истинският пианист, мислел си Фреди, би трябвало да удостои едно просто яйце с тихо презрение, а не да дезертира от поста си и да започва крамоли. С право или не, Фреди смятал, че Джос Уотърбъри е отговорен за провала. Ако не бил той фиркан пианист, самонавивал се той, триумфът му щял да бъде толкова внушителен, колкото и нотингхилският фурор.

Джос Уотърбъри вече се бил изпарил, но за щастие Фреди познавал навичките му. Първата му работа, като стигнал изхода и като се освободил от парче брюкселско зеле, заплетено в перчема, била да попита къде е кръчмата „Зелената гъска“. Точно там след няколко минути той намерил въпросната персона. Стояла си тя на бара и си сръбвала джин без тоник.

Точно преди тигърът в джунглата да скочи върху плячката, това са ми го казвали хора, които познават тигрите, има един момент, когато спира, шавайки с мускули и търкайки лапи в смолата. Точно така било и с Фреди в този момент. Той не връхлетял веднага върху Джос

Уотърбъри, а застанал на прага, като свивал и отпускал юмруци, докато изскочилите му очи търсели меките места на пианиста. Дишал тежко и ушите му били червени като раци.

Това забавяне било фатално. И други хора познавали добре навичките на Джос Уотърбъри. Точно когато Фреди се канел да нападне, двукрилата врата се отворила със замах и дала път на червенокосия. Една секунда по-късно, като се забавил само колкото да си плюе на ръцете, той вече действал.

Доста често заканите, които изговаряме в гнева си, остават само на думи. В първите секунди на двубоя и за най-късогледото око би станало ясно, че Джос Уотърбъри твърде е надценил силите си с твърдението, че може да схруска червенокосия като бисквитка с кафето си. Той се представил в най-слаба форма, изпълнявайки ролята на боксова круша за юмруците на противника. Още преди същинските процедури да са почнали, вече успял да посрещне един удар с брадата си и лежал проснат на пода със смачкан фасон.

На места като Ийст Ботълтън, когато се счепкаш с някого и той падне, не чакаш да ти броят до десет — целиш го право в ребрата. Това е местен закон. Тъй че намеренията на червенокосия били пределно ясни за Фреди и той не се поколебал с див рев да се спусне на арената. Нашият приятел не е от ония, които си взимат белята да се намесват в кръчмарски мелета, но като видял как оня здравеняк иска да претрепе разбойника, когото самият той искал да претрепе, му притъмняло пред очите. Почувствал, че някой иска да си присвои неговия периметър, и благородният му дух се разбунтувал.

И толкова се разгневил, че му се отнемат личните права, че навярно щял да натресе на натрапника един як тупаник, ако в този момент не се намесил бодигардът.

Позивът да изпълни професионалния си дълг заварил почтения човек над халба бира и парче хляб и сирене в една задна стая. И ето че той се появил, бършейки устата си.

Тия бодигардове не са будали. Само един поглед му показал, че някакъв обемист, як, опасен тип има разправия с хърбаво, слабо и крехко момче. Бързият му ум прищракал и той сграбчил слабото и крехко момче. Да забърше Фреди като чувал с картофи, да го отмъкне до вратата и да го изхвърли навън за него било въпрос на секунда.

Така се случило, че лорд Блистър, който се прибирал у дома след среща с избирателите, видял някакво раздвижване отляво покрай колата си и в следващия момент забелязал племенника си Фреди да излита във въздуха като метеор в ясна лятна нощ.

Той дал сигнал на шофьора си да спре и подал нос от прозореца на колата.

— Фредерик! — викнал, не разбирайки, както можете да се досетите, каква е същността на нещата.

Фреди не отговорил. Той вече влизал наново през вратата на кръчмата, за да продължи спора оттам, където са го прекъснали. Вече бил извън себе си от ярост. В началото искал да обезглави само Джос Уотърбъри, но плановете му се били разширили, ако ме разбирате добре. Сега искал да размаже и червенокосия, а също и бодигарда, и всеки друг, който дръзне да пресече пътя му.

Старият Блистър изскочил от колата си точно навреме да види как неговата плът и кръв отново цепи въздуха със свистене.

— Фредерик! — викнал за втори път. — Какво значи всичко това?

И го хванал за ръката.

Е, всеки може да се съгласи, че си го е търсил. Това не бил моментът да се хваща Фреди за ръката. Другата ръка му останала свободна и с нея Фреди нанесъл един мощен удар в старческия слънчев сплит. После, като избърсал морно чело, отново се отправил към вратата.

На всеки му се случва да му падне пердето, да му заври кръвта, да му кипне келят и още както там му казват. Лошото на тия работи обаче е, че неизбежно идва следващата сутрин. Въпросната следваща утрин заварила Фреди в леглото, точно там, където го заварил и лорд Блистър. Той се появил още в девет, измъкнал Фреди от неспокойния сън и поискал, както изглежда, пълни обяснения. И когато Фреди, който бил твърде слаб, за да увърта и разкрасява, му дал пълните обяснения, като не изпуснал и инцидента с бразилския орех и цилиндъра, смъртната присъда била произнесена.

Старецът си бил променил мнението за женитбата. Не било честно, казал той, не било човешко такъв глупак като Фреди да се натресе на такова свястно момиче. Всъщност на което и да е момиче. След едно изразително слово, в което изтъкнал всичко това, било

отсъдено наказанието. Фреди трябвало да вземе следобедния влак за Блистър Реджис, от гарата да се отпрати с такси право към Кулите на Блистър, семейното имение, и да се усамоти там до второ нареждане. Само така според графа можело да се опази човешката раса. Тъй че на Фреди не му оставало нищо друго, освен да се обади на Дора и да я уведоми, че угощението се отлага.

Въпросното изявление не било прието особено добре.

— О, Боже — изрекла тя, но Фреди, четейки между редовете, можал да разбере, че всъщност тя иска да каже „о, по дяволите“. — И защо?

Той обяснил, че същия следобед трябва да замине за провинцията до второ нареждане. Момичето се оживило. Гласът, който преди малко звучал презрително, се променил.

— Е, тогава всичко е наред. Ще ни липсваш, разбира се, но мога да ти изпратя сметката.

— Това е вярно — отвърнал Фреди. — Само дето, разбираш ли, не мога да платя.

— Защо не?

— Нямам пари.

— Защо нямаш пари?

Фреди събрал сили.

— Ами работата е там, че в момент на заблуда се ентусиазирах и си помислих — погрешно, както се оказа, — че мога да изкарам нещо от един облог...

И той разказал накъсано цялата история. На вятъра, разбира се, защото тя била затръшнала слушалката още на думата „облог“. След около десет минути, през които Фреди се скъсал да повтаря „ало, ало“, той също затворил — при това твърде мрачно, защото нещо му подсказвало, че още едно момиче, което е обичал, си отива от живота му.

И още щом излязъл от жилището си и се повлякъл по улицата с намерението — много разумно намерение — да се отбие в клуба и да гаврътне няколко на екс, ето че нещо дребно и мазно изскочило от сянката. С две думи, Джос Уотърбъри.

И Фреди тъкмо се канел да събере всички остатъци от крехката си сила след събитията от миналата вечер и да му забие един в окото,

когато Джос Уотърбъри започнал да му благодари, че му спасил живота.

Е, не можеш да фраснеш някого, който ти благодари, че си му спасил живота, не и ако твоят се управлява от мотото на Уиджънови, а именно: „Благородството задължава.“ И когато ти каже, че времената са тежки и отвори дума дали не би бил милостив да отделиш някоя пара, не можеш да отминеш току-така. Този път било само един шилинг. Следващия път, понеже нямал един, дал два — колкото и да е странно, това бил същият този ден, когато, връщайки се в Лондон, прочел в сутрешния вестник обявата за брака на Пърсивал Александър, най-големия син на Грегъри Хочкис, ескуайър, и Дора, единствена дъщеря на покойния сър Рамсуърти Пинфолд и лейди Пинфолд. Та такива ми ти работи.

Последва умислено мълчание.

— И така я кара до днес — заключи Мозъка.

— Така я кара — потвърди по-старият Акъллия.

По-младият потвърди, че точно така я кара.

[1] Район в Източен Лондон, бившият китайски квартал. — Бел.прев. ↑

[2] Армагедон (библ.) — мястото, където ще се проведе последната решителна битка между доброто и злото преди Страшния съд. — Бел.прев. ↑

[3] През 1066 г. при Хейстингс се е разиграла една от най-значимите битки в английската история, където норманският предводител Вилхелм Завоевателя победил английския крал Харолд, след което започнало норманското владичество в Англия. — Бел.прев.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.